

DOKUMACI

Ezgi Altınır

© **KARAKARGA YAYINLARI 344**

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

DOKUMACI

Ezgi Altner

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Figen Şakacı

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7217-61-3

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625



İçindekiler

çöl	11
avcının şarkısı	14
kara tahta önu anlatıcısı.....	18
kuyu çocuk	22
omur	24
ala.....	26
gidip gelme	31
han	33
ödül.....	40
makas	43
diş	47
çivi	51
yara	54
yüreğini at.....	57
odanın içi.....	60
ahraç zamanda	65
kuyu.....	68
evin soğuk taşı.....	74
taklit	78
yüzünü verme	79
pişmanlıkta beyaz ve siyah.....	85
han'da adam	89
taş kokusu	94

bir kuş yuvarlandı ağızımdan.....	97
teğet	100
teğet 2: geçer gibi	101
teğet 3: göz göze aralarından gizli	102
teğet 4: yanlışlıkla çarparak.....	106
teğet 5: cam, taştan yana oldu, kırdı kendini	108
neyse ne.....	109
deri, kürk sanıp gidince	112
dokumacı	116
tersten çekip kanadı	120
bahçede yatan, sesini vermiş.....	126
buradan daha soğuk.....	128
evin kalbi	134
ayna uykusu.....	136
han'da ölümler.....	140
başsız demir yürüyen	142
gölgenin görevi	147
gardiyan	152
ısısı değişmemiş her kalp anlardı onu.....	162
avlu	167
eşikte kan kime kurur	169
yaş	170
ok.....	174
ölmedin, bıraktın kendini	178
iğne sesi.....	185
ala'nın kaplumbağası	191
kurt koşusu.....	193
kula şiirim.....	198
dokumacı, bir gün	202
dokumacı, diğer gün	205
çıplak ve ölü, yalnız ve yaşayandan, daha az su taşırdı içinde.....	208

Nefesimin boğazımı tıkayan hırıltısıyla uyandım. Kula dikiliyor ayakta çoktan kalkmış. Bu hep böyledir, çok az uyur o.

Kâbus gördüm Kula!

Bir şey demiyor.

Koşturuyorduk seninle ama ben, sanırım bayıldım. Güneş vardı, bir de başka parlak büyük bir şey vardı. Sanırım beni yaktı o ya da patladı.

Kula konuşmuyor.

Kula? Dinliyor musun beni?

Evet. Evet dinliyorum, ne diyordun?

Rüya gördün mü sen de?

Yine başlıyoruuz! Hayır, ben rüya görmem. Rüyaları senin gibi küçük kızlar görür. Canın sıkılıyor senin, ondan olmalı bu.

Sırtıyor şimdi. *Neden böyle acaba o? Neden böyle davranıyor, bu kadar kötü?*

O ilk gün de üzerindeydim bir anda senin, öyle koştururken sen. Birden ben oradaydım, sırtında. Kendimi bir anda bu çölde buldum, hatırladın mı Kula?

Ee?

Neden böyle oldu?

Bilmiyorum.

Sağa sola sallanıyor olduğu yerde, sıkıldı yine o.

Nasıl böyle oldu anlayamıyorum hâlâ?

Bilmiyorum. Bunu senin biliyor olman gerekmez mi?

Hiçbir şey hatırlayamıyorum ama Kula

O zaman sorma artık sürekli aynı şeyi.

...

Peki Şimdi ne olacak?

Bilmem, yűrűrűz.

Hep yűrűyoruz, hep yűrűyoruz!

İstersen gidebilirsin.

Ama nereye gideceğim Kula?

Burası çok bűyűk, herhangi bir yere git! Bak etrafına, kocaman bir öldesin. Geldiđin yere gitmeyi de deneyebilirsin tabii, deyip sırtıyor. Hep aynı sırtıma.

Ama nereden geldim ki Kula?

Bilmiyorum. Artık Őunu keser misin? Benimle gelmek zorunda değilsin hem!

Öne sűrdű kendini arkasını dűnűp bana, kuyruđu bir daire çizdi havada. Hâlâ anlamıyorum. Ellerime baktım. Kaldırıp kafamı gűneŐe baktım. Hava ne kadar da sıcak. Kalktım kumdan. Ŭstűmű ve saçlarımı silkelerken Kula daha da uzaktaydı Őimdi.

Heey bekle! Tamam sormayacağım bir daha!

PeŐinden koŐtum daha da fazla uzaklaŐmadan o. Ne de olsa bu çölde herkesin hafızası bozuk sırf benim deđil, bűyle dűŐűndűm.

Beklesene beni! KULAAAA!

Çöl

Kendimi bildim bileli buradayım. Sonsuz büyüklükte bir çöl burası.

İlk zamanlar siyah olan elbisem, geçmişimle ilgili hiçbir ipucu vermediği gibi, şimdi içinde olduğum bu dev çölün sürekli güneşinden artık gri. Bir başka açıdan bakana çok fazla kirlenmiş bir beyazdır belki. Eteği ayak bileklerimden daha yakın dizlerime ve dizlerime gelen o yerde benim iki parmağım kalınlığında siyah dantel bir şerit var. Bu çölün güneşinde gittikçe gri olmuştu o da. Kolları uzun ve bu beni hem güneşten hem de geceleri soğuktan koruyor burada. Artık çok eski ama onu seviyorum ben yine de. Bak ayakkabılarım ayaklarımı sımsıkı kavıyor benim, bileğime gelecek olan yerde bitiyor boğazları. Güneşe rağmen siyah kalmayı başarıyor onlar ama. Bağcıklarım çok güzeldir, onları çok severim ben. Canım sıkıldıkça onları çözüp tekrar bağlarım. Kula her seferinde kızıyor ben böyle oynadığımda onlarla. Bu onu neden rahatsız ediyor anlamıyorum ama. Buraya geldiğimden beri ayaklarımın biraz büyüdüğünü hissediyorum, biraz sıkıyorlar artık ayağımı. Baş parmaklarımın uçları acıyor sürekli ama unutuporum gün içinde bunu; bu acı içimde, ki çoğuna göre daha hafif çünkü. Hem burada bana göre bir *başka* ayakkabıya rastlamadım henüz.

Beni görüp de on iki yaşında bir kız çocuğu bu, diyebilirsiniz. On üç de olabilir; boyum çok kısa ve çocuk gibi görünüyorum, bu

yüzden olmalı. Adımı bilmiyorum, yaşımı merak ediyorum, burası çok sıcak, burası ilk zamanlara göre daha az yabancı bana. Zebra benim on altı yaşında olabileceğimi söylüyor. Ayaklarıyla portakal ezen ve aynı anda dans eden adamlardan biri on dört falan olmalısın sen deyip geçiyor yanımdan bir gün. Şarap Ustası “Yeterince büyük o” diyor bana bakıp. Bunu kibarca yapıyor hep, kendinden emin, bu *bildiğinden* de emin yapıyor onu ve bu beni mutlu ediyor. Yaşım ile ilgili söylenenlerin hiçbiri Kula'nın umurunda değil. “Çocuksun sen” dedi bir keresinde ya da “Sadece saçmalıyorsun, ne önemi var ki bunun?” diyor. En kötüsü de “Bundan bana ne?” demesiydi onun. Beni üzüyor bunlar, ama tüm huysuzluğuna rağmen en yakın hissettiğim o burada. Aslında kimsenin yaşından bahsetmediği ve belki de bilmediğini fark ettikçe ben de meraklanmıyorum artık bunun için. Hem ben çocuk falan değildim Kula'nın dediği gibi, böyle hissetmiyordum ki.

Ve Kula. Çölde bir erkek at ve sanırım ben ona aşığım.

Ama o bunu bilmeyecek. Bir insanın bir hayvana böyle aşkı, ne bu çölde ne de başka bir yerinde dünyanın kabul görmeyecek sanki. Böyle hissediyor içim. Birbirinden bu kadar farklı iki şeyin aşk sayesinde yan yana olabileceğine gülecekler. Utanıyorum da bu yüzden, yanlış ya da yasak gibi düşüncelerim. Bunu da hissediyor içim.

Ama Kula, bunu da bilmeyecek.

Kula'nın gövdesi bu çölün kumlarına kıyasla daha koyu bir sarı. Yeleinin rengi, gövdesinden daha koyu; kahverengi gibi. Bacakları ve kuyruğu kömür gibi kapkara. Benim saçım, onun kuyruğu ve bacaklarının rengi onunla tek ortak noktamız. Gözleri de siyah onun ama benimki ne renk bilmiyorum, onları görmedim hiç.

“Gözlerim ne renk Kula?” diyorum ona yüzüne yaklaşmış bir gün.

“Bilmiyorum” diyor.

“Nasıl bilmezsin, ne görüyorsun desene?”

Tek gözyle iyice yaklaşıp bakıyor şimdi.

“Saçın gibi, elbisene de benziyor. Bilmiyorum” diyor.

Vücudumdaki tüylerle Kula'nınkileri kıyaslayınca kendimi ek-sik hissediyorum bazen. Çöl sıcak ama geceleri tam tersi. Daha çok tüyüm olsa böyle üşümezdim. Ama neyse ki saçlarım dizime kadar geliyor ve onlara sarınıyorum bazı geceler. Kula'nın kapka-ra kuyruğu da işe yarıyor bazen, ama esirgemez de uzatırsa bana ve ben sarabilirsem üstüme düzgünce onu. Saçlarımın uçları nere-deyse Kula'nın bedeninin çoğu renginde; güneşten, rüzgâr ve za-mandan yıpranmış bir sarı, çürümüş gibi hatta, yoluk yoluk. On-ları kesebilirdim ama yetersiz olan tüylerimi eksiltemem; bir çölde gecenin soğğunun sınırlarını ve daha ne kadar kum üzerinde uyuyacağımı bilemeden, cesaret edemem buna.

Ona “Kula” diyorum, çünkü o kendine böyle diyor. Ona herkes burada böyle sesleniyor. Bana ise herkes sadece “sen” diyor. Benim adım bu. Sen. Senin, sana, senden...

Kula. Hatırladığım en eski şey bu çölde; ilk gördüğüm şey o. Bir gece onun sırtında olduğumu ve sonsuz karanlığında bu çö-lün, Kula'nın deli gibi koşturduğunu hatırlıyorum sadece. O andan öncesiyle ilgili hiçbir şey yok hafızamda. Bu çöle nasıl ve neden geldiğimi, burada ne yapacağımı bilmiyorum. Etrafımda da kimse bunu bilmiyor hâlâ ve benim kadar merak etmiyor bunu. Aslında bunu benden başka kimse merak etmiyor. Ama sonunda, nasıl bu-rada olduğumu anladığım an, gitme vaktimin de gelmiş olduğunu bileceğim.

avcının şarkısı

“Bak yine aynı şey oldu!” diyor. Tüyleleri pırl pırl bugün, ama farkında değil.

“Geç kalıyoruz!” diyor sonra.

Kafası çok karışık bence Kula'nın. Uzun süredir birlikteyiz ve doğruyu söylüyor çoğunlukla. Söyledikleri yalan değil. Cevap vermiyor ama sorduğum soruya, konuşmayı da kendi isteğine göre kesiyor. Sıkça yaptığı bir şey de geç kalmaktan bahsetmek ve onu neden bu kadar hızlı yürüttüğümüzden dert yanması onun. Bu iki sızlanışın peş peşe olması beni çok yoruyor.

Onun bildiği ve benim bilmediğim yerlere gitmek hep sıkıntı verici. Sürekli tatminsiz ve ukala. Ya susuyor ya da kavga edecek bir sebep buluyor her zaman.

Dördüncü gidişimizde o kuyuyu aramaya; yolun bir yerinde yapışkan, yeşil ve sürünen bir sürü ufak canlının olduğu dikey bir mağaranın içine yuvarlandık bir anda. Ahh Kula, çünkü yürürken aynı anda bacağındaki ipi daha da sıkılaşmaya çalışıyor dişleriyle, onunla bağladığı defteri düşmesin diye. Ona “Ben yaparım, ineyim mi aşağı?” dedim ama o yapacaktı.

Mağaraya yuvarlanıp düşünce bir süre şaşkınlıktan hareket edemedik. At ayağımı incitti. Bir ayağımı. Ben düştüm ama incinmemiştim.

Sonra Kula iyileştirdi kendini, uzun bir süre yaladı incinen ayağını ve ona bakıp bekledim öyle. Taşların verdiği çıkıntılar sayesinde güçlükle tırmanıp kurtulduk oradan sonra. Mağaradaki hiçbir şey bize sürünmedi. Bu hikâyenin bir tarafı. Sıkıntı veren ve geçip giden tarafı. Diğer tarafı, kuyuya düşüp kaybolan çocuğun olduğu o kuyunun civarından geçmişiz önceleri oysa, ama henüz bulamadık orayı. Tüm bunları Sefer adında bir çocuktan bilen Kula anlatıyor bana. Ben Sefer’i bilmiyordum.

Silkeleniyor sertçe şimdi,

“Eğer başarabilirsek onu oradan çıkaracağız” diyor bana.

Bu ocuk kuyuya düşerken, sesi de ondan ayrılıp düşmüş suya. Birbirlerini bulamamışlar bir türlü o karanlıkta ve çok zaman geçmiş böyle.

“Ama bu çok garip Kula?”

Bir şey demiyor yürümeye başladı bile. Arkası dönük homurdanıyor yine.

“Hadi yürü artık çok sıcak!”

“Tamam yürüyorum işte, yürü sen.”

Kula yaşlı hissettiğini söyledi bir gün. Bence sadece yorgun, çok yürümekten o da. Hatıralarını ya da ne yazıyorsa başka işte onları, sağ ön ayağına bağladığı defterine yazıyor. Hızlı yazmıyor, çok yazmıyor. Kağıtları az ve klemi küçüktü. Kalemtraşı bilmemişti hiç daha önce, ben de bilmiyordum ne olduğunu. Sonraları bunu Han’da şarap Ustası’ndan öğrenip, bana anlatacak. Yalnız o biliyormuş gibi ön ayaklarıyla beceriksizce gösterecek nasıl kullanılıyor olduğunu.

İpiyle bağlıyorum koluna defterini, bugün ilk defa yardım istedi benden. Bu garip. Deriydi sanki o ve kahverengiydi herhalde önceleri. şimdi sarı, kuruyup da incelmış pis bir ip parçası. Onu kokladığını biliyorum. Yalıyor da bazen. Islatıp da yumuşatıyor,